

Leta 1855 je bila zima še posebej ostra, celo v jugozahodni Angliji, kjer so zime običajno blage. Zjutraj 8. februarja je Albert Bransford, ravnatelj vaške šole v Topshamu v Devonu, odšel iz hiše in videl, da je ponoči snežilo.

Bil je presenečen, ko je videl vrsto odtisov stopal - točneje kopit - po ulici. Na prvi pogled so bili videti kot običajni odtisi podkovanega konja; toda ko je bolje pogledal, je videl da to ni mogoče, ker so odtisi oblikovali neprekinjeno črto in niso bili eden pred drugim. Če je to bil konj, je moral imeti samo eno nogo in skakati na njej. In če je bitje imelo dve nogi, je moralo pazljivo dajati eno pred drugo, kot da hodi po vrvi.

Kar je še bolj nenavadno je, da je med odtisi, ki so bili dolgi deset cm, bilo samo 20 cm razmika. Vsak odtis je bilo zelo jasn, kot da je odtisnjen v zamrznjeni sneg z vročim železom.

Ilustracija sledi "hudiča", Okrožje Devon, Anglija - Autor: Lokalni časopis, 1855.

Vaščani so kmalu sledili sledovom skozi sneg proti jugu. Začudeni so se ustavili, ko so se kopita prenehala pred zidom iz opeke. Bili so še bolj zmedeni, ko je eden od njih odkril, da se nadaljujejo na drugi strani zidu, ter da je sneg na zidu nedotaknjen. Sledi so se približale kopici sena in se nadaljevale na drugi strani, čeprav na senu ni bilo videti sledi, da je neko bitje šlo preko njega. Sledovi so šli po vinsko trto, opaženi so celo na strehah hiš. Začelo je izgledati kot da se je neki nori šaljivec odločil presenetiti vas.

Vendar se je kmalu pokazalo, da ta razlaga ne pride v poštev. Navdušeni raziskovalci so sledili sledovom kilometer za kilometrom skozi pokrajino. Kot da so naključno šli skozi nekatera mesta in vasi. Če je šlo za šaljivca, bi moral prepotovati 60 km, večji del po globokem snegu.

Razen tega bi šaljivec zagotovo hitel, da bi opravil čim večjo razdaljo, sledi so se pogosto približale vhodnim vratom hiš in se spet oddaljile, kot da so premislile. Bitje je prečkalo izliv reke Exe - zdi se da med Lympstoneom in Powderhamom. Vendar so bile sledu tudi v Exmouthu, nižje proti jugu, kot da se je obrnilo in šlo nazaj. V tej ovinkasti poti ni bilo nobene logike ...

Na nekaterih mestih je bilo videti, kot da ima "podkev" režo, kar bi nakazovalo na razdeljen parkelj. Bilo je sredi viktorijanske dobe in malokdo je v vasi dvomil v obstoj hudiča. Moški so sledovom sledili oboroženi s puškami in vilami; ko je padla noč, so ljudje zaklenili vrata in imeli nabite šibrovke pri roki.

Nikoli niso uspeli razložiti, kako so sledovi uspeli prečkati strehe in kupe skal. Edina stvar, ki je sedaj verjetna je, da nikoli ne bomo izvedeli, kaj se je tedaj dejansko zgodilo ...